

Село

Из Трстеног

Виторог се месец заплео у грању
Старих кестенова; ноћ светла и плава.
Кô немирна савест што први пут спава,
Тако спава море у немом блистању.

Чемпресова шума бдије; месец на њу
Сипа своје хладно сребро; одсијава
Модро летње иње са високих трава.
Затим крик. То крикну буљина на пању.

Рибарско сеоце полегло на стену,
И сишло у затон; и кроз маглу млечну
Једва се назире, кô кроз успомену.

Све је утонуло у тишину вечну.
Ни шума, ни гласа; само једнолико
Избија часовник ког не чује нико.

ЛУТРЕЊИ СОНЕТ

Код цркве Св. Госпе од Милосрђа

Миришу јасмини и модри се ловор,
У сребрном јутру још спавају жали;
Дубоко у шкољу чуо се је говор:
То збораху први пробуђени вали.

И осећам где се буди, тихим шумом,
Успавана душа ствари око мене.
И мирише море рибом; док за хумом
Свод се стакли, шири, мру и задње сене...

Знам, некад кô дете, у свитање зоре,
Истим овим путем силажах на море,
И свагда ме срео нестрпљив шум вала.

Чујем и сад: хуји испод оштрих жала
Исти стих, још исти што ме некад сrete
Стих из строфе ко зна када започете.

Јован Дучић